

resolution 242 som grundlag for en fredsaftale. (Res: 2628 (XXV)).

2. USA havde den 29. oktober 1970 fremlagt sit eget resolutionsforslag, der bl. a. *endosserer* sikkerhedsrådets resolution 242, *anbefaler* parterne og andre vedkommende at gøre deres yderste for at skabe den tillid, som kan muliggøre en genoptagelse af forhandlingerne under generalsekretærens særlige repræsentant og *endosserer* sikkerhedsrådets resolutioner som våbenhvile og anbefaler en forlængelse af den i august aftalte våbenhvile i yderligere 3 måneder.

Efter vedtagelsen af det under 1. omtalte resolutionsforslag trak USA sit forslag tilbage.

3. Den 2. november 1970 fremlagde en kreds af forslagsstillere bestående af Argentina, Barbados, Bolivia, Brasilien, Colombia, Costa Rica, Den dominikanske Republik, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Guyana, Haiti, Honduras, Jamaica, Mexico, Nicaragua, Panama, Paraguay, Trinidad og Tobago, Uruguay og Venezuela et resolutionsforslag, hvori kvintessensen var en bekræftelse af sikkerhedsrådets resolution 242, en opfordring til en genoptagelse af Jarringmissionen samt en anbefaling af en forlængelse af våbenhvilen.

Selv om det under 1. omtalte resolutionsforslag var blevet vedtaget, anmodede Paraguay om afstemning om det latinamerikanske forslag. Forslaget blev forkastet med 45 stemmer for, 49 imod, medens 27 afstod. For stemte flertallet af de latinamerikanske lande samt Danmark, Island, Belgien, Canada, Holland, Italien, Australien, New Zealand, USA og Israel. Storbritannien, Finland, Norge og Sverige var blandt de lande der afstod.

IV. Danmarks stemmeforklaring.

Såvel forud for som efter afstemningen blev der afgivet en række stemmeforklaringer, som næsten alle beskæftigede sig med spørgsmålet om, hvorledes de fremlagte resolutionsforslag forholdt sig til sikkerhedsrådets resolution 242 af 22. november 1967.

Danmark fremhævede i sin stemmeforklaring efter afstemningen (bilag 3), at resolution 242 var et kompromis i dette ords bed-

ste forstand, at den tilgodeså de implicerede parters væsentligste interesser, og at den udgjorde et rimeligt og afbalanceret grundlag for generalsekretærens særlige repræsentant. Ved overvejelsen af Danmarks stilling til de fremlagte resolutionsforslag havde det været afgørende at en resolution ikke svækkede, men påny bekræftede sikkerhedsrådets resolution 242, at den styrkede mulighederne for omgående genoptagelse af drøftelserne under ambassadør Jarrings auspicer, og at den støttede en forlængelse af våbenhvilen. Efter dansk opfattelse imødekom det latinamerikanske resolutionsforslag bedst disse hensyn.

Samtidig havde man fra dansk side ikke kunnet undgå at tage hensyn til den danske bekymring for, at der fra to af De forenede Nationers hovedorganer skulle udgå modstridende opfordringer og anbefalinger.

Det ville af den danske stemmeforklaring være fremgået, at den danske regering lagde den største vægt på parternes vilje til fuldt ud at samarbejde med ambassadør Jarring, således at han hurtigt blev sat i stand til at opfylde sit erhverv i henhold til resolution 242, som fortsat måtte være hans rettesnor.

Særligt handlingsprogram i forbindelse med 10-års dagen for deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger.

(Dagsordenens punkt 24).

Med vedtagelse af resolution 2521 (XXIV) blev det under 24. generalforsamling ved henvisning til rapporten fra det forberedende udvalg for kolonideklarationens 10-års jubilæum besluttet, at der i forbindelse med højtideligholdelsen af 10-års dagen efter forslag fra koloniudvalget (24-magtsudvalget), skulle vedtages en deklARATION eller udarbejdes et konkret handlingsprogram for den tilbageværende afkolonisering.

På et tidligt tidspunkt af debatten herom i *koloniudvalget* blev det klart, at der fra afro-asiatisk side var frygt for, at en „ny“ deklARATION ville stille den oprindelige kolonideklARATION i skyggen eller give det indtryk, at udviklingen var løbet fra denne. Koloniudvalget gik følgelig ind for, at der